

а рждетъ ѝ, тия неуморни ржце, пакъ зашетаха изъ кжщи. „Трѣбва да има мама кожухче“ — казахъ си азъ и се сгушихъ въ скжсанитѣ си дрешки. А мама, като умѣси хлѣба и като се наядохме хубаво, взе панталонитѣ ми и имъ лепна още една крѣпка отзадъ. Така посрещнахме Коледа.

Зачакахъ съ нетърпение Великдень. Панталонитѣ ми отъ день на день се кжсаха. Пъкъ и азъ, да си призная, гледахъ часъ по-скоро да се разнищятъ. И наистина, като ни разпуснаха за Великдень, бѣхъ заприличалъ вече на циганче.

— Бре, бре, бре, какво си направилъ ти бе? — позасмѣ се тате, и като се почеса задъ врата: Е, дума нѣма. Лѣга баба долѣга. Ще бжде вече нови панталони... Я ма, Цвѣто, я дай оттамъ плата. Бѣгай сега да ти даде майка ти плата. Какво ме гледашъ такъвъ? Що го носимъ на шивача. Бѣгай де!

Бутнахъ се слѣпешката въ кжщи и едва ли не съборихъ мама.

— Уу, бре, — извика тя и току ми метна плата на рждетѣ. На, па да си преберете парчетата, дето ще останатъ... че шинелата бѣше голѣма. Чу ли? — Чухъ — казахъ азъ — безъ да бѣхъ чулъ последнитѣ ѝ думи, затихахъ се навънъ, па току се спрѣхъ до язлѣчнитѣ врата на затулъ и заразглеждахъ плата. Сивъ единъ, лѣскавъ. Ехъ, че панталони ще станатъ. Ами чакай, защо е така на парчета! Ха, и червени кантове... И лицето ми изведнажъ се изтегна. Това е отъ шинелата на татко. Ето, и джебоветѣ. Нѣма какво, отъ нея е. А тя бѣше хубава шинела. Като се върна тате отъ войната, бѣше като офицеръ съ нея. Помня, че му викаха: „Баню офицерина“. Дълго я носи той изъ село, но тя не изгуби хубостъта си. Бѣше все така сива и лѣскава. По едно време я видѣхъ окачена въ кухнята. Веднажъ ме примамиха лѣскавитѣ ѝ копчета и взехъ та ги орѣзахъ до едно. Оттогава мама я заключи въ ковчега.